

Világosság

A ROMÁNIAI MAGYAR NÉPI SZÖVETSÉG NAPILAPJA

KOLOZSVÁR, 1949 július 31. vasárnap.

VI. ÉVFOLYAM, 176. SZÁM

A forradalom dobogó szive

Haloványul a gyáva szavamra... dalom
Viharodnak előjele, forradalom.

Hazudtak nekem. Hazudtak már az iskolában, mikor Petőfi életének történetét tanították. Hazudtak mindnyájunknak, amikor évről-évre kegyeletes emlékünnepet ültünk halála évfordulóján és az ünnepség szónokai csaknem kivétel nélkül ugyanazt a kenetteljes frázist zengedezték, a fehéregyházi gyászos csatánapról emlékezvén: "...és a hazájáért hevülő nemes szív megszünt dobogni."

A méltatlankodás, a tiltakozás tehetetlen dühe fojtogatott ilyenkor. Jött, hogy ünneprontó tagadással közbekiáltssam:

— Nem igaz. Nem szünt meg dobogni. Tessék kézbevenni Petőfi költeményeit. Tessék fennhangon elolvasni csak egyetlen versét a sok közül, a Forradalom címűt. Abban dobog a szive és dobogni fog, míg e világ világ.

Más is úgy van-e vele, nem tudom. Petőfi anapestusainak olvasásán fizikai remegés fut át, mint aki villanyárammal telített vezetékkel jutott érintkezésbe. A lüktető eleven szív kergeti ezzel a ritmikus remegéssel a vért szerte a testbe, a főütőerekből a legtávolabb ágazó hajszálerekig.

A lüktető eleven szív szabályozza ezzel a ritmikus remegéssel a vér szakadatlanul keringő áramát. El ez a szív. Heves és meg nem szünő életműködést fejt ki. Gyűjti magába az eleven test élő piros véréit. Gyűjti, fölpezsdíti és további eszelekvésre löki ki magából a renyhe, vértelen testrészek felé. A népből a néphe, a népből a néphe gyűjti és önti szakadatlanul.

Az üstökös — írják Petőfiről. A csoda. Holott éppen az ő esetében sem különleges természeti tűneményről, sem természetfölötti misztikumról nem lehet szó. Feltűnése az adott kornak adott pillanatában az anyagi világ törvényszerű, dialektikus ritmusának valóságos iskolapéldája. A születés és elhalás, az enyészet és megújulás rendjében a minőségi változás, az ugrásszerű átmenet tipikus jelensége, akár az irodalmi, akár a társadalmi fejlődés nézőpontjából vizsgáljuk. Ő a forradalom maga, mely az irodalmi és társadalmi erők elmentmondásaiban előtte is jelen volt, benne feszült már, de eleven lángként belőle csapott ki.

Hogy ő kiáltsa ki ország-világnak, amit elődei és kortársai négy fal között eluttogni alig mertek: Akasszátok fel a királyokat! Ő merse verse fölé címül odanyomatni a Respublica szót.

Pedig benne élt, hogyne élt volna, kortársaiban is a királyok elkergetésének vágya. Benne élt a világ népeiben a nagy francia forradalom óta. És bennük élt a köztársaság gondolata, hiszen az eszme ott izzott a levegőben. Egyébről se értekeztek a korszak külországi nagy haladó gondolkodói. Tudták a magyarok is, hogy Martinovicsék fejének a Köztársasági katedé miatt kellett félszázaddal korábban porbahullani. De a feudális és polgári társadalmi rend nagy összeépülésének pillanatát Petőfi dala jelzi, mint riadó kürtjel, hogy haloványuljon tőle a gyáva, de kaszára-kapára-vasvillára kapjanak tőle a bátrak. Az új költő, a minőségileg új költő szava ez, az öntudatra ébredő nép hangja, mely köntőfalazás nélkül, nyílt szóval bejelenti a sorsa fölött vitázó, szabadságának mértékével kockázó uraknak:

Szabadságunk, aki hozzád nyúl,
Elbúcsúzhatik a világtól,
Szívében vér s élet nem marad.
Kiürítjük, mint e poharat!

Nem hasonlat alakjában mérjük Petőfit az eleven valósághoz. Nem mondjuk, mert nem mondhatjuk róla, hogy olyan, mint a forradalom dobogó szive. Ő maga a dobogó szív, mely felkórhad és az agyba kergeti a vért. Ő a motora, tisztánlátó lángelméje a forradalmi eszelekvésnek és ő tudja ezt magáról és tudatosan, hivatalásszerűen vállalja a motor szerepét. Sem a vezéri dicsőség, sem a hatalom fénykörében nem kíván tetszelegni: fő, hogy menjen a munka, a régvárt társadalmi és politikai átalakulás, de minél gyökeresebben és minél gyorsabban. „Azzal, hogy kimondtam, miszerint nem bírom a minisztériumban — írja egyik újságcikkében —, nem akartam én őket elkergetni,

hanem ösztönözteni... viseljék magokat úgy, hogy általános bizalomban, szeretetben részesüljenek. A kocsis nem azért csattant ostorával, hogy lovai ki-dőljenek a rud mellől, hanem,

hogy sebesebben hajtsanak." A motort akkor még nem találták fel. Különböző bizonyára ő sem a kocsihoz, hanem a gépi járműhöz fordult volna hasonlatért, mikor azt akarta kifejezni, hogy az emberi fejlődés forradalmi szakaszában nincs helye habozásnak, tanácstalankodásnak, renyheségnek. Itt eszelekedni kell és ő, aki tizezreket lendített eszelekvésbe március 15-én a pesti utcán, továbbra sem nézhet zokszó nélkül, hogy a eszelekvésbe régi jó táblabírás pangás álljon be. Tovább kell menni, előre kell menni szünet nélkül és lankadatlanul.

Nincs talán költője a világnak, aki verselben annyiszor és olyan sok változatban megismételte volna a haladás parancsszavát: előre! Csatadalában, mint a dob-

versszak után. Századának költőit is úgy rendeli csatasorba, mint a katonákat: „Előre hát, mind, aki költő, a néppel tűzön vizen át!” Ugyanez a nógatás, ösztökélés zug ki a forradalomra biztató Talpra magyar-ból, a dicsőséges nagy urak ellen a milliókat sikra szólító verséből, a márciusi ifjakat tette buzditó visszaemlékezéséből. Mikor rádöbben, hogy „megint beszélünk, csak beszélünk” ismét barátaihoz, a megkötött szárnyú ifjú sasokhoz fordul: „Föl, föl hazám, előre gyorsan, Megállni féluton kívánsz?”

A tettek vágya, tettek ereje,
Mind vad patak
Foly rajtam át, amelynek
habjai
Szilaj morajjal mélybe
omlanak.
Miért zárjátok el az utamat?
Bocsássatok!
Előre vonnak vágyaim,
de én
Használni s nem ragyogni
akarok.

Nem tud és nem akar féluton megállni. Szakadatlanul előre vonják vágyai és ő előre, szakadatlanul előre tüzei, hajtja a forradalmat, mint szív hajja a kő magából ütemes dobogással a vért. Reszket a türelmetlenségtől, mikor a forradalom ügyének előrehaladása helyett minden vonalon csak „kärhözatos lomhaságot” lát, mikor felismeri a külső ellenség kártevésénél nagyobb károkat okozó belső reakció alatomosságát és tele tudóval követeli a halálos ítéletet rájuk!

Ezt a költőt nem gyászolni kell ma, Fehéregyháza századik évfordulóján, de újra felfedezni, szavalni és követni szive élő ritmusainak parancsát. Előre, tovább előre a néppel tűzön vizen át. Ez a költő olyan friss és olyan időszerű, mintha ma szólna hozzánk és nem a halottak élén, mint Ady szölt nemzedékéhez, de az élők élén, valahol a haladás legelső sorában, ahol az Októberi Nagy Forradalom élő szive. Majakovszkij lüktető szakkadozott verssorával. Petőfi is azt hangoztatta, hogy a forradalom nem elszigetelt nemzeti ügy, de az elnyomott milliók

ügye, hogy a szabadságért nem lehet egyetlen szűk arcvonalon harcolni, mert az csak akkor teljesebbé ki, „Ha majd minden rabszolga nép Jármat megnyva sikra lép.” Az ő Egyenlőségi club-jának lapja, a Népelem, ismeri fel a román forradalom ki-törésében újabb láncszemét az Európaszerte kivirult szabadságmozgalmaknak és Európa szabad nemzetéhez apellál, nehogy „Románia ege, hol most a keleti civilizatio kapuja nyílik, újra elboruljon.”

Hu Petőfivel kapcsolatban esodáról lehet beszélni, akkor arról a valóban esodálatos felfogásbeli azonosságról érdemes megemlékeznünk, melyben alakja a román nép nagy forradalmi előharcosának, Bălcescuinak alakjával és munkásságával fonódik össze. Ahogy Petőfi sem a reformokban és a Béccsel való alkudozásokban, hanem a forradalomban látja népe számára a fel-szabadulás egyetlen útját, Bălcescu is, még az emigrációból hazaküldött leveleiben is, szünetlenül figyelmezteti az otthoniakat, hogy „nem a diplomácia, de a forradalom hozza meg számukra a megváltást”. Bălcescu Havasalföldön kiáltja fülebe népének:

„Hiába estek térdre és könyörögtek császárok kapui és miniszterek ajtóit előtt... Készüljétek fel tehát, hogy magatok vegyétek el, mert a császárok, a föld urai és a bojárok csak azt adják, amit a népek erőszakkal vesznek el tőlük.” Petőfi más szavakkal, ugyanezt hirdeti a magyar alföldön: „Micsoda nyomoruság kérni akarni, midőn az idő arra int, hogy követelni kell, nem papírossal lépni a trón elé, hanem karddal... a fejedelmek nygso adnak soha semmit, azoktól amit akarunk, el kell venni.”

Sem Bălcescu, sem Petőfi nem voltak marxisták. Nem is beszélhettek össze. A történelemben semmi nyoma, hogy tudtak volna egymásról, hogy olvasták volna egymás írásait. Azonos forradalmi körülmények között mégis azonos felismerésre jutnak és a felismerés esodálatosan beállítják a marx-engels-lenin-sztálini elmélet ideológiát épületébe. S a két nép, melyeknek nevében beszéltek és beszélnék ma is, hozzánk, lime testvérként halad kéz a kézben az általuk megjelölt uton. És előttük ama korszakalkotó tanítások világítanak, melyeket a marxizmus klasszikusai fogalmaztak meg a jobb jövőért harcoló népmilliók számára. A világszabadság útján, az elnyomott népek békéjéért és szabadságáért.

szentimrei jeno

